

Édesanyám halála

Közben változott a szín. Mátészalkáról Ópályiba helyeztek. Az esperes mellett titkári teendőket végzek, és a gyülekezetben szolgálók.

Egy este váratlanul megérkezik menyasszony-jelöltem. Lá-

tom rajta, valami terhet hordoz. Alig köszön, csak megfogja a kezem, és kivezet a kertbe:

– Feri, mondok valamit. Nem kell megrémülnie. Odahaza, Egriben meghalt az édesanyja. Holnap temetik. – Kezemet fogja, s szótlánul vigasztal. Igaza van a Talmudnak, az az igazi vigasztalás, ha együtt tudunk hallgatni a megszorodottal. Ő ezt tette.

Mit tegyek, az idő nagyon rövid. Újból átszökni, visszaszökni, s talán már későn is érkezem...

Édesanyámat nélkülem tették sírba. Nagyon sokat szenvedett. Csaknem tíz éven át volt magatehetetlen, béna. Valami kór lassan, de feltartóztathatatlanul megbénította. Az utolsó években már enni sem tudott egyedül. Pappleány volt, jó nevelésben részesült. Amikor az új életről, a bűnbánat és megtérés szükségességéről beszéltem neki, csak azt hajtogatta:

– Fiam, mindenkin igyekeztem segíteni, koldust üresen nem engedtem el a házunktól, édesapádat meg nem csaltam még gondolatban sem. Miből is kell hát megtérnem?

Nem értette, mert nem jött el az ő órája. Aggódtam miatta, hiszen a halál egyre közeledett. Pár héttel később újból hazamentünk Pacival (így neveztem a menyasszonyomat, szatmár megyeiesen, ez a szó kicsit jelent). Az irodában szolgálatra készültem. Nyílik az ajtó, és csendesesen bejön:

– Feri, beszéltem anyukáddal. Bűnbánatra jutott, s Jézust megváltójának fogadta el. Biztos lehetsz benne, mert ezt olvastuk az Igéből: „aki hisz az Isten Fiában, az nem megy a kárhozatra, hanem általa ment a halálból az életre.” (Jn 5,24) Higgyük el, amit mond.

Akkor együtt adtunk hálát Istennek az ő szabadító irgalmáért.